
Не те познавамъ: ако твоитѣ обятия сж жаждущи вълни,
Пригръщащи съ възторга на пламтяща страсть, и носящи
Подъ сѣнката на исполински розови цвѣтя—край тъмни вирове...
Ако твоята душа е вѣчна жажда и безумие,

Ако тя — о, твоята душа — е нощъ и свѣтлина невѣдома,
Ела! Ела! Боишъ ли се? А, може би, ще те удавя въ вълнитѣ
[на запалений животъ...
Но що? — Смъртъта е ярко щастие подъ кордитѣ догарящи на
любовъта,
О възделение на вѣчнитѣ възторзи!
Ти пжтътъ на безумието запали... ти пжтътъ на безумието запали!